

HỒI 303

Chu Du Tam Hiệp

T rời sáng, thôn dân chạy nạn lần lượt trở về, thấy thôn trang vẫn bình yên, đều vô cùng mừng rỡ, reo hò vang dội.

Cô nương Lý tộc kia nhìn qua cửa sổ thấy Khấu Trọng vẫn đang say giấc nồng, cũng không làm phiền, để mặc cho gã với giấc chiêm bao.

Khấu Trọng vốn đã tỉnh từ lâu, nhưng gã vẫn nằm trong phòng cho yên tĩnh, đang suy nghĩ xem cao thủ giết chết bọn Thôi Kỷ Tú tối qua là thần thánh phương nào thì chợt nghe tiếng náo loạn bên ngoài.

Khấu Trọng giật bắn mình, cầm đao phóng ra, thấy chúng nhân lại bắt đầu bỏ chạy toán loạn, thì lấy làm khó hiểu. Tiểu cô nương kia hoảng hốt chạy theo dân làng về phía khu núi, vừa hét lên: "Hải tặc quay lại rồi!" Khấu Trọng còn chưa hiểu chuyện gì với chuyện gì thì thôn dân đã bỏ chạy sạch sẽ, không còn lại lấy một người.

Khấu Trọng thâm nhủ lẽ nào viện binh của Thôi Kỷ Tú đến xâm phạm, nhưng chiếu lý thì bọn Âu Dương Sảnh vẫn còn ở thôn bên cạnh, họ tuyệt đối sẽ không để tặc binh của Lâm Sĩ Hồng sinh cường đắc thế, nghĩ đoạn gã liền cất bước đi về hướng bãi cát.

Đi qua một khoảng rừng, biển lớn trải dài vô tận dưới ánh mặt trời rực rỡ, quả nhiên có một chiếc thuyền buồm lớn đang đi dọc theo bờ biển.

Khấu Trọng định thần nhìn lại, kêu lên một tiếng, phóng người lao xuống bãi cát, đồng thời hú lên một tràng dài.

Không ngờ chính là chiến thuyền của Bốc Thiên Chí.

Khấu Trọng vừa phóng lên sàn thuyền, Bốc Thiên Chí đã tới ôm gã thật chặt, những người khác đều vây quanh hai người, reo hò hoan hô vang dội.

Khấu Trọng cười lớn: "Mọi người đều không sao chứ?".

Chúng nhân đồng thanh đáp: "Không sao!".

Bốc Thiên Chí nắm chặt hai vai gã, cười kha kha nói: “Tuy biết rõ đám người Cao Lệ ấy không làm gì được Thiệu soái, nhưng bọn ta vẫn lo lắng mất hai ngày hai đêm đấy!”.

Khấu Trọng bật cười đáp: “Cái này gọi là trời cũng giúp ta, nếu không phải có cơn bão đến kịp thời thì hươu chết về tay ai cũng không biết đâu, nhưng giờ thì ít nhất chiếc lâu thuyền của Kim Chính Tông cũng biến thành con hươu sống dở chết dở, mong rằng Hải Thần gia gia bảo hộ cho chúng!”.

Chúng nhân đều cười ồ lên, không khí thân thiết lạ thường.

Khấu Trọng vung tay hô lớn: “Các huynh đệ! Chúng ta lập tức tiến về Lĩnh Nam!”.

Chúng nhân hò reo ầm vang cả góc trời.

oOo

Từ Tử Lăng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên ba con sào. Trải qua bốn thời thần điều tức, nội thương do Tịch Ứng gây ra đã hoàn toàn biến mất, trong lòng gã chợt bồi hồi cảm xúc.

Từ khi rời khỏi Dương Châu bắt đầu sống cuộc sống vong mệnh thiên nhai, gã và Khấu Trọng đã từ hai tên tiểu tử vô danh, hợp lực hạ sát Nhậm Thiệu Danh, bộc lộ tài năng cho thiên hạ thấy, đến giờ chỉ cần đơn đả độc đấu gã đã khiến cho một trong Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ Thiên Quân Tịch Ứng phải nuốt hận mà chết, sự khúc triết ly kỳ bên trong chỉ sợ có kể mười ngày mười đêm cũng khó mà kể hết.

Tối qua, dưới áp lực kinh hồn của Tịch Ứng, gã đã đem tất cả công pháp dung hòa vào làm một, đặc biệt là giai đoạn cận chiến cuối cùng. Mới đầu, gã chỉ sử dụng Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh, Tiệt Mạch Thủ Pháp của Đồ Thúc Mưu và Chân Ngôn Thủ Ấn, rồi lại sáng tạo kỳ chiêu, về sau tất cả chiêu thức đều hòa vào làm một, ý đến thì chiêu cũng đến, cảm giác sướng khoái đó thật vô cùng tuyệt diệu. Một đối thủ cực mạnh như Tịch Ứng đã đẩy Từ Tử Lăng tiến một bước dài quan trọng trên con đường tu hành võ đạo.

Chợt nhớ đến cuộc hẹn với Hầu Hi Bạch, gã vội tháo mặt nạ Nhạc Sơn xuống, cất trường bào đi, lách mình biến thành Đao Ba Khách Cung Thần Xuân, rời khỏi nơi ẩn thân, đi về tử lâu đã hẹn trước.

Du khách thương nhân đến Thành Đô qua tết Trung Thu đa phần vẫn chưa rời khỏi, vì vậy trong thành đặc biệt hưng vượng. Nếu nói Lạc Dương nơi tập cư của người Hán và người

Hồ, thì Thành Đô là trung tâm giao dịch của người Hán và hầu hết các dân tộc thiểu số ở Ba Thục, nơi đây có đầy đủ phong thổ nhân tình và những nét đặc sắc của rất nhiều dân tộc khác nhau, càng tăng thêm sức sống và vẻ náo nhiệt của ngôi thành sầm uất.

Đeo tấm mặt nạ Ba Diện Khách lên, sức hấp dẫn của Từ Tử Lăng rõ ràng đã giảm sút đáng kể, có điều thân hình cao lớn và dáng đi hiên ngang của gã cũng được khá nhiều ánh mắt của các thiếu nữ chú ý.

Nhưng tâm thần của Từ Tử Lăng chỉ nghĩ đến chuyện lập tức rời khỏi nơi này, sau khi gặp Hưu Hi Bạch, gã quyết định sẽ lên đường rời Xuyên, sau đó để những chuyện xảy ra mấy ngày này biến thành quá khứ mãi mãi, không bao giờ nhớ đến nữa.

Thạch Thanh Tuyền như hữu tình lại như vô tình, làm gã tổn thương rất lớn. Khi có áp lực và uy hiếp, gã có thể tạm thời không nghĩ đến nàng, nhưng những lúc nhàn rỗi vô sự như lúc này, gã khó tránh khỏi xúc cảnh sinh tình, thậm chí gã còn sợ mình không cầm lòng được mà đi tìm nàng, hy vọng còn một cơ hội khác.

Thạch Thanh Tuyền không giống như Sư Phi Huyền ngay từ đầu đã nói rõ không muốn dính dáng đến chuyện tình cảm nam nữ, mà khoảnh khắc khiến Từ Tử Lăng động tâm nhất chính là cái liếc nhìn của nàng khi gã vừa đặt chân tới Thành Đô, cảm giác ấy đến giờ vẫn còn lơ lửng trong đầu gã.

Gã không muốn để chuyện nam nữ làm phiền nữa, mà cách duy nhất chính là mau mau rời khỏi nơi này.

Thành Đô có rất nhiều đường phố lấy tên theo tên sông, hồ, cầu, cống, giống như phố Liên Trì mà gã đang đi, còn cả phố Vương Gia Đường, phố Thanh Thạch Kiều, phố Cung Bối Kiều, phố Vương Đới Kiều mà gã vừa đi qua, đi đến phố nào là sẽ biết tiếp sau sẽ đi qua cây cầu nào, cảm giác ấy quả thật cũng rất thú vị.

Sắp đi tới nơi thì chợt nghe giọng Hưu Hi Bạch vang lên trong một ngõ nhỏ: "Cung huynh, mời sang bên này!".

Từ Tử Lăng ứng thanh đi vào ngõ, thấy gương mặt hớn hở của Hưu Hi Bạch thì ngạc nhiên hỏi: "Hưu huynh chắc đã có đột phá gì trong việc nghiên luyện Bát Tử ấn pháp phải không?".

Hưu Hi Bạch thân thiết kéo tay gã, đi về đầu kia của con ngõ nhỏ: "Có thể nói như vậy, tối qua tiểu đệ gặp Phi Huyền, ngồi đàm đạo với nàng cả canh giờ thu được rất nhiều lợi ích, tâm trạng đương nhiên không thể tệ được!".

Từ Tử Lăng thầm nhủ thì ra là vậy, xem ra Sư Phi Huyền đối với y cũng không tệ lắm, bèn mỉm cười nói: “Vậy thì phải cung hỉ Hầu huynh rồi, không phải chúng ta hẹn gặp mặt trong tửu lầu sao?”.

Hầu Hi Bạch chau mày nói: “Tiểu đệ bị ả điều nữ Phạm Thái Kỳ kia đeo bám đến khổ sở, tuyệt đối không thể xuất hiện ở nơi có nhiều người, Tử Lăng huynh có biết Tịch Ứng đã chết rồi hay không?”.

Từ Tử Lăng giả bộ ngạc nhiên thất thanh kêu lên: “Cái gì?”.

Hầu Hi Bạch thở dài một tiếng: “Đây có lẽ là chuyện chấn động võ lâm nhất trong mấy năm gần đây, Bá Dao Nhạc Sơn trùng xuất giang hồ, tối qua đã dẫn theo An Long và Vu Ô Quyền áp trận, phá giải Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng, hạ sát hãn tại trường. Theo lời kể lại của những người được mục kích trận chiến đó, Hoán Nhật Đại Pháp của Nhạc Sơn quả thực thần kỳ vô kể, không cần dùng đao cũng có thể thu thập được nhất đại ma đầu Tịch Ứng. Tử Lăng huynh không cần lo lắng chuyện họ Tịch nữa làm gì!”.

Từ Tử Lăng xưa nay đàm bạc vô cầu nhưng nghe Hầu Hi Bạch nói vậy cũng không khỏi thâm tự hào, nhưng bề ngoài thì đương nhiên vẫn làm bộ làm tịch, không hề lộ dấu vết, còn hỏi đi hỏi lại mấy lượt, cuối cùng mới thừa cơ nói: “Tiểu đệ đã hết chuyện ở Thành Đô, muốn lập tức rời khỏi nơi này, sau này hữu duyên sẽ cùng Hầu huynh uống rượu đàm thiên thuyết địa”.

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi: “Sao Tử Lăng huynh lại đi gấp như vậy, trễ một ngày nửa ngày liệu có đợc không? Hiếm khi nhàn rồi vô sự, chi bằng để tiểu đệ dẫn đường đưa huynh ra Tông Hoa Khê ở Tây thành du ngoạn một chuyến, để lại chút hồi ức tốt đẹp rồi đi cũng không muộn”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Tiểu đệ đi gấp là vì đã hẹn trước với Khấu Trọng!”.

Hầu Hi Bạch mỉm cười ngắt lời gã: “Nếu Tử Lăng huynh đã kiên quyết ra đi, vậy tiểu đệ xin được tiễn huynh một đoạn, huynh nhập Xuyên bằng Sạn đạo, sao lúc rời Xuyên không thay đường đi qua Tam Hiệp, tiểu đệ sẽ thay huynh an bài mọi thứ”.

Từ Tử Lăng lấy làm động tâm, trên đời này không còn gì hấp dẫn gã hơn là mỹ cảnh của thiên nhiên, nên đương nhiên là lập tức gật đầu đáp ứng.

oOo

Hoàng hôn hôm ấy, thuyền buồm gặp một trận gió, tốc độ tăng lên gấp bội, băng qua Nam Hải.

Bốc Thiên Chí đến bên cạnh Khấu Trọng đang đứng ở mũi thuyền nói: “Lục địa bên phải là Hợp Phố Quận, hòn đảo lớn bên trái là Chu Nhai Quận, cũng là đại bản doanh của Nam Hải Phái”.

Khấu Trọng hân hoan nói: “Chẳng trách có người nói đọc vạn quyển sách cũng không bằng đi vạn dặm đường, lại nói tai nghe không bằng mắt thấy, bất luận là trước đây chung ta hình dung phong cảnh Lĩnh Nam thế nào cũng không bằng được tận mắt nhìn một phen. Hà! Thứ cây cao đến năm trượng kia là cây gì vậy? Hình dáng thật cổ quái!”.

Bốc Thiên Chí đáp: “Đó là cây dừa, là đặc sản của Chu Nhai, bốn mùa xanh tươi, hơn nữa cả cây đều là của quý, thân cây có thể dùng để xây nhà, quả thì nhiều thịt nhiều nước, vỏ trái có thể dùng làm các loại đồ đựng, thậm chí còn có thể chặn cả gió biển nữa”.

Khấu Trọng nheo mắt nhìn qua, chỉ thấy rừng dừa dày đặc bên bờ biển, bóng cây đung đưa một màu xanh ngắt đang rì rào trong gió, hòa với tiếng sóng vỗ bờ, dưới ánh sáng huyền hoặc của buổi hoàng hôn, cảnh sắc tựa như tiên giới, đào nguyên thế ngoại.

Gần bờ có hơn mười chiếc thuyền đang giương buồm trở về, chỉ nhìn thân thuyền ngập sâu trong nước cũng biết đang chở đầy cá.

Dưới mặt nước trong xanh ẩn ước nhìn thấy rặng san hô thiên hình vạn trạng, màu sắc rực rỡ, Khấu Trọng thầm nhủ nếu không phải vội vã lên đường, lặn xuống dưới ngắm cảnh chắc chắn sẽ vô cùng thích thú.

Gã bồi hồi cảm xúc khẽ thở dài nói: “Xem ra Lăng thiếu gia vẫn thông minh hơn ta, thiên địa có nhiều nơi đẹp như vậy, có đi mãi cũng không hết, vất vả đánh thiên hạ để làm gì chứ?”.

Bốc Thiên Chí lấy tư cách của kẻ đã qua lại nhiều cười cười nói: “Có lúc Chí thúc cũng mệt mỏi như ngươi vậy, nhưng trong nháy mắt lại quên hết sạch sẽ. Con người ai cũng cần vui vẻ và nghỉ ngơi, Thiếu soái đã quá mệt rồi!”.

Khấu Trọng lúng túng nói: “Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi! Trong Nam Hải Phái ta chỉ biết có mình Hoảng Công Thác, chưởng môn hình như là một người rất trẻ phải không? Y tên là gì?”.

Bốc Thiên Chí nói: “Mai Tuân, năm nay có lẽ khoảng hai bảy, hai tám tuổi, thiện dụng một cây kim thương, là một trong các cao thủ hậu đại nổi danh nhất Lĩnh Nam, chỉ xếp sau có Tổng Sư Đạo, nhưng võ công tuyệt đối không kém họ Tổng, chỉ vì uy danh của Tổng Khuyết quá lớn, nên Tổng Sư Đạo cũng được đánh giá cao lên một bậc.

Khấu Trọng hiểu kỳ hỏi: “Nam Hải Phái và Tổng gia hiềm khích với nhau vì chuyện gì vậy?”.

Bốc Thiên Chí nói: “Cái này gọi là một núi không thể dung hai hổ, Nam Hải Phái có chút ảnh hưởng với các quận duyên hải, chỉ đi sâu chút nữa là sẽ đến thiên hạ của Tổng gia, người nói xem Nam Hải Phái làm sao chịu thần phục họ Tổng chứ?”.

Khấu Trọng hứng thú nói: “Với võ công của Tổng Khuyết, tại sao không tìm đến Chu Nhai, đánh cho Hoảng lão đầu phải quỳ xuống xin tha, vậy không phải là chuyện gì cũng có thể giải quyết hay sao?”.

Bốc Thiên Chí bật cười nói: “Thiếu soái nói chẳng khác gì một đứa trẻ lớn ngây thơ cả. Đánh bại Hoảng Công Thác đối với Tổng Khuyết không phải chuyện khó, nhưng như vậy Tổng gia sẽ trở thành tử địch của Nam Hải Phái, đối với song phương đều không có lợi, vì vậy giữ cục diện như hiện nay vẫn tốt hơn một chút”.

Khấu Trọng nói: “Đêm nay chúng ta sẽ lên bờ ở đâu?”.

Bốc Thiên Chí nói: “Hai canh giờ nữa, chúng ta sẽ vào Khâm giang, Thiếu soái có thể lên bờ ở Tuân Hóa, đi về phía Bắc đến Ấp Thủy, qua sông sẽ đến Ấp Lâm Quận, Tổng Gia Sơn Thành nằm ở ngoại ô phía Tây Ấp Lâm Thành, Chí thúc đã chuẩn bị sẵn địa đồ, Thiếu soái có thể dễ dàng tìm được tam tiểu thư, tuyệt đối không sợ lạc đường”.

Khấu Trọng bật cười: “Cả Chí thúc cũng trêu đùa ta nữa sao?”.

oOo

Từ Tử Lăng đang ngồi một mình trong một góc khách điểm uống trà nghỉ ngơi thì Hầu Hi Bạch ung dung bước vào, ngồi xuống hân hoan nói: “Cũng may tiểu đệ không nhục mệnh, dạo này vì tình thế dưới hạ du tương đối căng thẳng nên khách thuyền thương thuyền đều không dám đi, may là tiểu đệ vẫn còn chút mặt mũi, tìm được Ô Giang Bang rất có thể lực,

giờ chỉ có thuyền khách của họ là không bị ảnh hưởng với tình hình chính trị, sau bữa cơm tối tiểu đệ sẽ tiễn Tử Lăng huynh lên thuyền”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Có phải vì cuộc chiến của Tiều Tiền và Chu Xán đang đến hồi kịch liệt không?”.

Hầu Hi Bạch thở dài: “Đại khái có lẽ là vậy! Chắc huynh rõ hơn ta, ba ngày trước song phương đánh một trận lớn ở vùng phụ cận Ba Đông, thủy sư của Chu Xán bị tiêu diệt hoàn toàn, còn Tiều Tiền cũng tổn thất khá nặng nề”.

Từ Tử Lăng thâm nhủ rất có thể chiến thuyền phía Tiều Tiền là do Vân Ngọc Chân chỉ huy, nghĩ đến nữ nhân này, trong lòng gã không khỏi cảm thấy phiền phức, hoàn toàn không thể nào hiểu được nàng ta. Những hành vi đó của nàng, rốt cuộc có mang lại lợi ích gì không?

Hầu Hi Bạch nói tiếp: “Chu Xán và Tiều Tiền đều phái người đến Ba Thục làm thuyết khách, hy vọng ít nhất có thể khiến ba đại thế lực ở Ba Thục giữ vị trí trung lập, chỉ là thanh thế của Lý phiệt đang như mặt trời chính ngọ, nói gì chỉ e cũng uống công vô ích mà thôi”.

Từ Tử Lăng cười khở: “Thuyết khách của Chu Xán chắc là Chu Mi phải không, so với Sư Phi Huyền ả ta chẳng khác gì đom đóm với mặt trời, làm sao có kết quả gì chứ?”.

Hầu Hi Bạch gọi tiểu nhị đến, gọi món xong, y do dự giây lát rồi mới nói: “Tình thế hiện tại đã rất rõ ràng, luận về thực lực thì có Vương Thế Sung, Đâu Kiến Đức và Lưu Vũ Châu là có thể tranh thiên hạ với Lý phiệt, nhưng nếu luận người thì chỉ có một mà thôi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Ý của Hầu huynh là?”.

Hầu Hi Bạch nói: “Không phải ta, mà là Phi Huyền phân tích như vậy. Lý phiệt có được tình thế có lợi cho đại nghiệp tranh đoạt thiên hạ hôm nay toàn bộ đều nhờ vào Lý Thế Dân chủ trì đại cuộc, y giống như trăng sáng trên trời, quần hùng thiên hạ chỉ như những vì sao tô điểm thêm cho y mà thôi. Vương Thế Sung, Đâu Kiến Đức, Lưu Vũ Châu tuy có thực lực đủ để đối đầu với họ Lý, nhưng cuối cùng rồi cũng sẽ bại vì cả chính trị lẫn quân sự đều không bì kịp Lý Thế Dân. Đâu Kiến Đức và Lưu Vũ Châu còn đỡ hơn một chút, họ Đâu có Lưu Hắc Thát, họ Lưu có Tống Kim Cương, đều là mãnh tướng trí dũng song toàn. Còn Vương Thế Sung thì có danh tướng mà không biết trọng dụng, chắc chắn sẽ là kẻ bại vong trước nhất”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Điều này thì tiểu đệ hiểu, nhưng luận người chỉ có một rốt cuộc là chỉ người nào?”.

Hầu Hi Bạch định thần nhìn gã hồi lâu rồi trầm giọng nói: “Người mà Phi Huyền muốn nói tới ngoại trừ huynh đệ Khấu Trọng của Tử Lăng huynh ra thì còn ai vào đây được nữa?”.

Từ Tử Lăng cười khố: “Sư Phi Huyền không phải đã quá đề cao tên tiểu tử đó đấy chứ?”.

Hầu Hi Bạch lắc đầu nói: “Phi Huyền không tùy tiện đề cao ai bao giờ, Lý Thế Dân tinh thông cả chính trị lẫn quân sự, tính tình khoáng đạt rộng lượng, lại hiểu được đạo dùng người, cổ kim hiếm thấy, người duy nhất có thể tranh phong với y chính là Khấu Trọng. Nếu không phải Tử Lăng huynh không có ý tranh đoạt thiên hạ, quay sang khuông phò Khấu Trọng, chỉ sợ Lý Thế Dân sẽ phải nuốt hận mất”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Hầu huynh chớ nên đề cao chúng ta quá, hai chúng ta chỉ là gặp thời gặp vận mà thôi! Nhìn tình hình trước mắt, cho dù ta và Khấu Trọng có hợp lực cũng căn bản không làm ra được điều gì đáng nói”.

Hầu Hi Bạch mỉm cười nói: “Thực lòng, lúc ấy tiểu đệ cũng nói Phi Huyền đã đánh giá Khấu Trọng quá cao, nhưng nàng chỉ cười cười không đáp, rõ ràng là rất tự tin vào mắt nhìn của mình”.

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Tại hạ có thể hỏi Hầu huynh một vấn đề riêng tư không?”.

Hầu Hi Bạch thản nhiên nói: “Xin Tử Lăng huynh cứ hỏi, tiểu đệ đã thực lòng coi huynh là tri kỷ rồi!”.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào mắt y, chậm rãi nói: “Huynh thân làm truyền nhân phái Hoa Giáp, lệnh sư rốt cuộc có kỳ vọng gì ở huynh, chắc không phải chỉ là cuộc sống đàn ca hát xướng, tâm tình nơi khuê phòng đúng không?”.

Hầu Hi Bạch bật cười nói: “Tử Lăng huynh chớ nên cười tiểu đệ, bởi vì đích thực rất ngưỡng mộ cuộc sống như huynh vừa nói, có điều thứ tiểu đệ theo đuổi không phải là vẻ đẹp bên ngoài của sự vật, mà là khí chất bên trong. Những điều Tử Lăng vừa nói dường như có ý hoài nghi dụng tâm của tiểu đệ, với tính cách của Hầu Hi Bạch, xưa nay đều không cần giải thích, nhưng Tử Lăng huynh thì lại là một ngoại lệ. Ôi! Hầu tử thật sự không biết nên nói thế nào nữa!”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Nếu Hầu huynh cảm thấy khó nói, thì thôi không nói cũng được”.

Hầu Hi Bạch cười khố: “Kỳ vọng duy nhất của sư phụ với tại hạ, chính là thống nhất lưỡng phái lục đạo trong Ma môn, hợp nhất sáu quyền của Thiên Ma Sách, huynh nói trong tình thế hiện nay, liệu ta có hy vọng thực hiện được điều đó không?”.

Từ Tử Lăng nghi hoặc nói: “Hầu huynh và Tào Ứng Long đều nói Thiên Ma Sách có sáu quyền, nhưng Sư Phi Huyền lại nói có mười quyền, rốt cuộc là như thế nào?”.

Hầu Hi Bạch nói: “Thiên Ma Sách vốn có mười quyền, nhưng đến giờ chỉ còn truyền lại sáu quyền, chỉ có vậy mà thôi”.

Rượu thịt được bung lên.

Hai người chúc nhau một ly, sau đó Từ Tử Lăng lại không hiểu hỏi: “Hầu huynh là truyền nhân của Ma môn, tại sao lại có sự khác biệt với những người khác trong Ma môn như vậy? Ít nhất cũng hoàn toàn khác với Dương Hư Ngạn kia”.

Hầu Hi Bạch nhặt một chiếc màn thầu lên đưa cho Từ Tử Lăng, nói: “Có lẽ là do quan hệ với tiền thiên và hậu thiên. Tiểu đệ tuy là người làm chuyện gì cũng theo ý thích, nhưng lòng yêu thích cầm kỳ thi họa đã khiến tiểu đệ không còn dă tâm với quyền lực và của cải. Sự thực thì đây cũng là truyền thống của Hoa Giác phái, chỉ theo đuổi sự hoàn thiện của bản thân, tuyệt đối không tranh đoạt với đời”.

Từ Tử Lăng không hiểu hỏi: “Vậy tại sao Hoa Giác phái lại bị coi là tà ma ngoại đạo?”.

Hầu Hi Bạch nở một nụ cười chân ngán, bình tĩnh đáp: “Đầu tiên là vì võ công Hoa Giác Phái bắt nguồn từ Thiên Ma Sách, đây là sự thực không thể chối cãi, không có gì để nói hết. Kế đó là vì tâm pháp Hoa Giác phái yêu cầu phải nhập tình rồi lại xuất tình, như vậy mới có thể dùng tâm thái siêu nhiên đi nắm bắt ý nghĩa chân chính của ái tình, đối với rất nhiều người thì đây chính là hành vi tà dị bất chấp thủ đoạn của yêu nhân ma đạo”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Đúng là rất khó để người ta chấp nhận, nếu Hầu huynh tuyên bố với võ lâm mình là Vô Tình Công Tử, người ngoài ngược lại sẽ không thể nói gì được nữa”.

Hầu Hi Bạch thở dài: “Tâm pháp của bản phái vi diệu vô song, không ngờ Tử Lăng huynh chỉ vừa nghe đã hiểu. Sư phụ tìm thiên phương bách kế sáng tạo ra Bất Tử ấn pháp chính là muốn đột phá tâm pháp của Hoa Giác Phái, nếu không người sẽ vì Bích Tổ Tâm mà vĩnh viễn không thể tiến vào cảnh giới tối cao, chỉ được một phần mà không được toàn bộ”.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm nói: “Hầu huynh không thể vẽ Sư Phi Huyền lên mặt phẫn, có phải cũng vì chỉ nhập tình mà không thể xuất tình chăng?”.

Hầu Hi Bạch giật mình thốt lên: “Cuối cùng cũng bị Tử Lăng huynh nhìn ra, tôn chỉ của bản phái là rong chơi giữa quần hoa, tiêu dao tự tại, hữu tình mà vô tình, một khi để vướng vào tình vớng, sẽ vì tình mà bị hủy diệt, để tâm ma chế ngự. Vì vậy tuy chỉ có được nửa quyển Bất Tử ấn pháp, nhưng cũng đã rất có ích cho tiểu đệ rồi”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Thời gian cũng gần kề rồi! Tiểu đệ xin kính Hầu huynh một chung!”.

- o O o -